

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci žalobce: **A. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Běloruská republika, zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.5.2016, č.j. OAM-62/LE-LE05-LE05-PS-2016,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.5.2016, č.j. OAM-62/LE-LE05-LE05-PS-2016, jímž byl podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1.1.2016 (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) do 7.9.2016.

Žalobce žalovanému vytýkal porušení ust. § 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46a zákona o azylu. Žalobce zejména namítal, že se žalovaný vůbec nevypořádal s otázkou nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření – alternativ k zajištění uvedených v § 47 zákona o azylu, která je podmínkou zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu, když pouze jedinou větou v odůvodnění konstatoval, že uplatnění zvláštních opatření by nebylo účinné. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, z něhož žalovaný odvozuje nemožnost uložení zvláštního opatření namísto zajištění, je dle žalobce zcela nepřipadný, když se uvedené rozhodnutí týkalo zajištění cizince

za účelem správního vyhoštění, nikoli jako v případě žalobce zajištění žadatele o azyl, u kterého jsou ze zákona dány odlišné důvody pro zajištění, přičemž předchozí nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění mezi těmito důvody není. Žalovaný tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve vztahu k rozhodnutí o nemožnosti uložení zvláštních opatření, neboť se nevyjádřil k žádné z alternativ a neuvedl důvody, pro které tuto nelze uplatnit. Žalobce dále poukázal na to, že i v případě rizika, že žalobce nebude s příslušnými správními orgány spolupracovat, se žalovaný měl primárně zabývat možností využití některého ze zvláštních opatření, vzhledem k tomu, že zvláštní opatření slouží k zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany se správními orgány a současně představují mírnější formu omezení svobody žadatele. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že se na území ČR zdržuje dlouhodobě, má zde rodinu včetně nezletilé dcery (pozn. soudu – z prohlášení žalobce o mezinárodní ochranu vyplývá, že při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že má pouze syna nar. „X“), o kterou dlouhodobě pečuje, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela absentuje úvaha, proč taková míra stability a vazby na území a rodinu nepostačují jako záruka dostupnosti žalobce pro správní orgán.

Žalobce rovněž namítal nedostatečnost odůvodnění délky trvání jeho zajištění, neboť se žalovaný zabýval maximální délkou doby zajištění, namísto stanovení doby přiměřené, nezbytné pro dosažení sledovaného cíle. Žalovaným stanovená doba trvání zajištění 110 dnů není dle žalobce přiměřená, když žalovanému nic nebránilo stanovit dobu kratší a v případě potřeby ji prodloužit. Pokud tak žalovaný učinil, bylo nezbytné, aby stanovenou délku náležitě zdůvodnil jako přiměřenou délku trvání zajištění. Na podporu této námitky žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.3.2014, č.j. 3 Azs 24/2013-42.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí a zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Trval na tom, že řádně zjistil skutkový stav, aplikoval řádně pojem „veřejný pořádek“ a své rozhodnutí dostatečně zdůvodnil. Žalovaný zejména poukázal na to, že z jednání žalobce je zřejmé, že dlouhodobě vědomě a opakovaně porušuje zákonem uložené povinnosti a svým jednáním jasně demonstruje neúctu k právnímu řádu ČR, když neoprávněně pobýval na území České republiky a prokazoval se pozměněným průkazem totožnosti (cestovní doklad Litvy), který si za tímto účelem obstaral, ačkoliv mu bylo rozhodnutím Policie ČR opakovaně uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let (rozhodnutí ze dne 26.7.2004, č.j. SCCP-2812/PH-OPK3-SV-2004, rozhodnutí ze dne 16.1.2010, č.j. CPPH-985/ČJ-2010-004003) a dokonce byl rozhodnutím Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 9.4.2010, sp. zn. 6 T 69/2010, odsouzen pro přečin maření úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), k trestu vyhoštění na dobu 5 let se stanovenou lhůtou k vycestování do 13.4.2010. Nebezpečnost jednání žalobce byla potvrzena i tím, že státní zástupce dne 15.5.2016 vydal souhlas se zadržením žalobce a vedením zkráceného přípravného řízení pro podezření ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku. Dne 16.5.2016 Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie rozhodnutím č.j. KRPA-186773-21/ČJ-2016-000022, uložila žalobci správní vyhoštění na dobu 4 let, po kterou byl žalobci zakázán vstup na území EU. Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, ze dne 16.5.2016, č.j. KRPA-186773-21/ČJ-2016-000022, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“), na 90 dnů za účelem správního vyhoštění a umístěn do ZZC Drahonice, kde dne 20.5.2016 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu.

Žalovaný zdůraznil, že v případě žalobce zvažoval možné alternativy zajištění dle § 47 zákona o azylu a odkázal na str. 3 odůvodnění svého rozhodnutí, kde rovněž uvedl svůj závěr o tom, že uplatnění těchto opatření by nebylo dostatečně účinné, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Žalovaný argumentoval tím, že v případě žalobce se nejednalo o „pouhý“ nelegální pobyt na území ČR, když mu byla uložena celkem dvě správní vyhoštění a následně i trest vyhoštění, vzhledem k jeho nerespektování předchozích správních vyhoštění. Žalobce prokazatelně nespolupracoval se státními orgány ČR, vědomě ignoroval jejich rozhodnutí, ač si byl svých povinností vyplývajících z rozhodnutí o vyhoštění vědom a mařil tak výkon správních vyhoštění, za což byl posléze pravomocně odsouzen. Žalovaný připomněl, že žalobce si obstaral padělaný cestovní doklad za úplatu již v roce 2010 a od té doby jej používal v úmyslu klamat státní orgány. Žalovaný z výše uvedených skutečností došel k závěru, že uplatnění zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu by v případě žalobce nebylo účinné.

K argumentaci žalobce týkající se jeho rodinných vazeb, žalovaný poukázal na to, že bylo zjištěno, že žalobce má s přítelkyní (ruské státní příslušnosti) syna, v jehož rodném listě není zapsán jako otec, nežije s ním ve společné domácnosti a navštěvuje jej jednou za 14 dnů. Žalovaný proto neshledal předmětný vztah, z hlediska míry stability a vazeb na území, tak pevným, aby odůvodnil užití zvláštních opatření ve smyslu ust. § 47 zákona o azylu. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.2.2016, č.j. 5 Azs 16/2016-32, z něž vyplývá, že pokud je rodinný či soukromý život cizincem založen v době, kdy si je vědom, že jeho migrační status v dané zemi je od počátku nejistý, představuje případné vyhoštění daného cizince nepřiměřený zásah do rodinného života pouze ve výjimečných případech. Odkaz žalobce na dlouhodobost jeho pobytu na území ČR je nepřipadný, neboť se jedná převážně o pobyt nelegální, kdy žalobce porušoval právní řád a nerespektoval rozhodnutí státních orgánů.

Stanovení doby zajištění na 110 dnů bylo řádně zdůvodněno, žalovaný uvedl zcela konkrétní okolnosti případu (předpokládaná délka řízení, včetně případného soudního přezkumu), které vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci. Závěry žalovaného plně vystihují důvody přijatého řešení a jsou v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 26. 5. 2016 č.j. 6 Azs 286/2015-44).

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke

kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, ze dne 16.5.2016, č.j. KRPA-186773-21/ČJ-2016-000022, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaný dne 24.5.2016 vydal rozhodnutí, č.j. OAM-62/LE-LE05-LE05-PS-2016, dle kterého je žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn v ZZC do 7.9.2016. Z obsahu shora uvedeného rozhodnutí o zajištění žalovaný konstatoval, že žalobce dne 15.5.2016 hlídce Policie ČR předložil padělaný cestovní doklad Litevské republiky. Následně byl žalobce, po sejmutí otisků, prstů ztotožněn a provedenou lustrací bylo zjištěno, že byl již dvakrát vyhoštěn na dobu 3 let, a to rozhodnutím Policie ČR, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, ze dne 26.7.2004, č.j. SCCP-2812/PH-OPK3-SV-2004 a následně rozhodnutím ze dne 16.1.2010, č.j. CPPH-985/ČJ-2010-004003. Dále bylo zjištěno, že trestním příkazem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 9.4.2010, sp. zn. 6 T 69/2010 byl žalobce odsouzen pro přečin maření úředního rozhodnutí a vykázán podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku k trestu vyhoštění na dobu 5 let se lhůtou k vycestování do 13.4.2010. Dne 15.5.2016 příslušný státní zástupce vydal souhlas se zadržením žalobce a vedením zkráceného přípravného řízení pro podezření ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku. Dne 16.5.2016 Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, Odbor cizinecké policie rozhodnutím č.j. KRPA-186773-21/ČJ-2016-000022, uložila žalobci správní vyhoštění na dobu 4 let, po kterou byl žalobci zakázán vstup na území EU. Dle vlastního vyjádření žalobce na území ČR pobývá již od 1.6.2001, kdy přicestoval na turistické vízum s platností od 30.5.2001 do 30.11.2001 s délkou pobytu na 7 dnů. V roce 2001 neúspěšně požádal o azyl (dle zjištění správního orgánu byla dne 20.11.2001 jeho žádost pravomocně zamítnuta jako zjevně nedůvodná). Žalobce potvrdil, že si byl vědom tohoto, že byl v létě 2004 vyhoštěn, neboť neměl ani cestovní doklad ani vízum, stejně tak si byl vědom svého správního vyhoštění v lednu 2010 a svého odsouzení k trestu vyhoštění na 5 let z dubna 2010. Žalobce výslovně prohlásil, že nikdy z ČR nevycestoval a v roce 2010 si za 180.000,- Kč opatřil litevský cestovní doklad č. 23513687, na jméno J. T., nar. „X“, státní příslušnost Litva (tento si nechal vyměnit „po skončení platnosti“ původního), kterým se běžně prokazoval, ačkoliv si byl vědom toho, že je padělaný. Žalobce uvedl, že má v ČR přítelkyni (I. R., nar. „X“, st. příslušnice Ruské federace), s níž má syna N. R., nar. „X“, st. příslušníka Ruské federace (není zapsán v rodném listě jako jeho otec) a tyto navštěvuje přibližně jednou za 14 dnů. Prostředky na živobytí si žalobce dle svého vyjádření zajišťuje prací na různých stavbách, v ČR nemá žádný majetek ani rodinu. Naproti tomu v Bělorusku vlastní dva byty a chatu, žijí zde jeho rodiče a sestra, s nimiž je v kontaktu. Dne 20.5.2016 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil obavou o svůj život, resp. obavou z doživotního trestu odnětí svobody za podání žádosti o azyl v jiné zemi, který mu hrozí v Bělorusku. Žalobce uvedl, že se od roku 2002 angažuje v opozičním hnutí, účastnil demonstrací proti prezidentovi Lukašenkovi a dozvěděl se od otce, že o roku 2007 jej u nich doma hledala opakovaně policie. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že má žaludeční vředy a alergie na antibiotika, s tím, že jej toto neomezuje v běžném životě.

Na základě shora uvedených skutečností měl žalovaný za prokázané, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ČR, který již opakovaně narušil a že do budoucna existují důvodné pochybnosti o žalobcově respektování rozhodnutí správních orgánů.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, bez platného cestovního dokladu, opakovaně nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, nerespektoval rozhodnutí soudu o vyhoštění a obstaral si padělaný doklad totožnosti, kterým se prokazoval Policii ČR, čímž se pokoušel oklamat státní orgány. Soud proto konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly dostatečně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Ve správním řízení bylo prokázano, žalobce toto sám potvrdil, že žalobce dlouhodobě a různým způsobem (včetně jednání, které bylo shledáno trestným činem) porušoval platné právní předpisy ČR a z jeho chování je zřetelný úmysl v tomto jednání pokračovat. Jak přitom vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v případech, kdy intenzita porušování právního řádu má trestněprávní dimenzi (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.1.2014, č.j. 2 Azs 10/2013-62, ze dne 19.2.2014, č.j. 3 Azs 25/2013-39, a ze dne 21.5.2014, č.j. 6 Azs 33/2014-45). Při posuzování chování cizince i ve vztahu k posouzení případné účinnosti zvláštních opatření musí ministerstvo, dle názoru soudu, vycházet zejména z předchozího jednání cizince, tj. i

z případné kumulace více jeho protiprávních jednání (např. v daném případě: nerespektování správních a soudních rozhodnutí, opatření si padělaného dokladu, a to opakovaně a jeho užívání, výkon práce bez povolení) a zohlednit tak intenzitu uvedených protiprávních jednání ve vzájemném souběhu, který může svou celkovou intenzitou dosahovat podmínek pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2014, č.j. 7 Azs 193/2014-44, ze dne 31.10.2012, č.j. 4 As 56/2012-66), a ze dne 3.4.2013, č.j. 6 As 82/2012-42). Správní orgán hodnotí na základě jeho chování celkový postoj cizince k plnění zákonných povinností a jeho subjektivní vztah k povinnostem vyplývajícím z právních předpisů a pravomocných rozhodnutí orgánů veřejné moci, který může být jedním z předpokladů posouzení jednání jako aktuálního a dostatečně závažného ohrožení zájmů společnosti i zájmu na řádném fungování veřejné správy ve věcech pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2014, č.j. 2 Azs 96/2014-33), resp. reálnosti předpokladu součinnosti cizince se správními orgány v řízení o azylu, jinak řečeno účinnosti případných zvláštních opatření.

Celková doba nelegálního pobytu žalobce v ČR činí více než 14 let, čímž žalobce implicitně vyjádřil neochotu respektovat právní řád a pravomocná rozhodnutí příslušných státních orgánů, a to nejen správních orgánů, ale i soudu (vyjma jedné neúspěšné žádosti o azyl v roce 2001 se žalobce za celou dobu svého pobytu nepokusil tento legalizovat, a to ani před svým prvním vyhoštěním v roce 2004). Neochotu opustit území ČR vyjádřil žalobce i do budoucna, když, přestože nejprve uváděl, že se do Běloruska vrátit nechce a s přítelkyní a synem proto vycestují do Ruska, následně při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že nehodlá vycestovat ani do Ruska, neboť toto jeho přítelkyně odmítla. Tvzení žalobce, že má v ČR přítelkyni a nezl. syna, oba ruské státní příslušníky, s nimiž nesdílí společnou domácnost, přitom není zárukou, že by žalobce ve svém dosavadním způsobu života spočívajícím v porušování řady právních norem ČR nepokračoval, neboť shora uvedeného protiprávního jednání se dopouštěl už za existence tohoto vztahu, s vědomím své přítelkyně. Za ve věci podstatné soud považuje to, že si žalobce byl svého protiprávního jednání vědom a navzdory tomu neučinil žádné legální kroky, jimiž by svou situaci řešil, když o naprostém nerespektování základních povinností svědčí zejména skutečnost, že po dobu více než 10 let neučinil zhola nic pro zajištění nového platného cestovního dokladu, ačkoliv mu nebylo zatěžko vynaložit nemalé úsilí a finanční prostředky k obstarání padělaného cestovního dokladu. Žalobce prokazatelně s orgány ČR nespolupracoval, naopak tyto vědomě klamal, když se, jak sám uvedl, dlouhodobě prokazoval padělaným dokladem, který si za tímto účelem opakovaně opatřil. Výše popsání jednání žalobce ve svém souhrnu jednoznačně představuje hrubé nerespektování právního řádu a rozhodnutí státních orgánů, které nemůže být zhojeno osobními poměry žalobce a současně vylučuje možnost uplatnění zvláštních opatření ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu, kdy je zřejmé, že již v minulosti žalobce soustavně nerespektoval státní orgány ČR a jejich rozhodnutí a v pokračování v tomto jeho jednání mu fakticky zabránilo až jeho zajištění v ZZC.

Soud tak dospěl k závěru, že se žalovaný, přes jistou schematičnost odůvodnění a při absenci konkrétního vyhodnocení důvodů neúčinnosti jednotlivých opatření - alternativ zajištění, v ještě akceptovatelném rozsahu zabýval možností využití zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, když ze skutkových okolností případu vyplývá, že podmínky pro zajištění žalobce byly dány. Žalovaný vycházel správně z toho, že žalobce nerespektoval povinnost vycestovat z území ČR, ani po té, co mu tato povinnost byla opakovaně uložena

správními rozhodnutími a dokonce rozhodnutím soudu ve formě trestu vyhoštění. Naopak žalobce státní orgány ČR klamal, když si opatřil padělaný cestovní doklad, jímž se běžně řadu let prokazoval. To, že důsledky svého dlouholetého nelegálního pobytu žalobce řešil další protiprávní činnostmi (nelegální práce, opatření a používání padělaného cestovního dokladu), nikoliv alternativou v podobě vycestování z území, je tak skutečností, kterou žalovaný vyhodnotil v souladu se zákonem. Žalobcem uváděné vazby na ČR soud stejně, jako žalovaný, nepovažuje za tak silné, aby bez dalšího důvodně zakládaly závěr o účinnosti zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, když jeho způsob života (práce na různých stavbách a s tím spojený pobyt na různých místech, návštěvy syna po cca 14 dnech), zjevně nemohou být překážkou případné nedostupnosti žalobce v azylovém řízení, spíše naopak. Z uvedených důvodů lze potvrdit závěr žalovaného, že v případě žalobce existující důvodné pochybnosti, že zvláštní opatření (uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené) by zřejmě dostačovala k naplnění účelu řízení o mezinárodní ochraně, tj. zabezpečila účast žalobce v řízení a jeho součinnost se správními orgány.

Další otázkou, kterou soud řešil, byla přiměřenost a odůvodněnost doby zajištění žalobce v ZZC. I když se určení délky zajištění v ZZC pohybuje v mezích správního uvážení, musí být z rozhodnutí seznatelná úvaha správního orgánu, na základě které byla délka zajištění stanovena. V souzené věci žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v ZZC do 7.9.2016, tedy v délce 110 dní. Při stanovení délky zajištění žalobce v daném zařízení vycházel správní orgán z předpokládané délky řízení o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to 90 dnů, dále kalkuloval s případnou podanou žalobou proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a připočetl 15 dnů a přiměřenou dobou potřebnou pro doručování v soudním řízení 5 dní. Dle názoru soudu žalovaný dostatečně a srozumitelně odůvodnil stanovenou dobu zajištění. Doba 110 dnů je přiměřená a přezkoumatelně odůvodněná, přičemž správní orgán zdůraznil svou povinnost dodržet maximálně zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Soud nesdílí názor žalobce, že tato doba byla zcela formálně a účelově stanovena. Žalovaný při stanovení délky doby má toliko možnost vycházet z předpokládané a praxí ověřené doby řízení. Samozřejmě, že může dojít v jednotlivých případech k odchylkám, nicméně to žalovanému v době rozhodování o zajištění není známo. Naopak žalovaný nemůže předjímat, že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle ust. § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat kratší dobu, zejména když žalobce odůvodnil svou žádost obavou z ohrožení života v domovské zemi. Pro úplnost soud dodává, že stanovení délky zajištění nijak nezbavuje žalovaného povinnosti vyplývající z ust. § 46a odst. 9 zákona o azylu, zkoumat po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění, zda důvody vydání tohoto rozhodnutí trvají.

Soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že napadené rozhodnutí není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, netrpí ani tvrzenou nezákonností a v nutném rozsahu, byť s výhradou, kterou soud shora vysvětlil, splňuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem ad I. rozsudku zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 8. července 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová